

VASADI PÉTER

Sóhajtások

*Isten nagy. Mindig nagyobb.
Isten szép. Mindig szebb.
...Fátylat a tükreinkre.*

*

*Ó, Ray Charles. Te vagy a
paradicsomi Georgia
dalnoka. Csupa zene,
szerelem, ahogy kiejted
a nevét: Geor-gia. Oly
édes lassúsággal, ami
már-már lehetetlen.*

*

*A költő nem ábrándozik.
Minthogy éjjel-nappal
átél, lát, kap s figyel.
És hallja is, amit lát;
határtalanít.*

A VII.

*Ezt nem lehet ülve
hallgatni, végig
kell dőlni a heverőn,
csöndesen, lelassított
mozdulatokkal, nem el-
veszíteni a titkos hang-
áradást sejtető zajokat,
mocorgást, szüneteket sem;
az extázis mindenfelől
közelít. Arturo Toscanini
vezényli Beethoven ősatya
közeledtét. Nem látni, de
itt van már. Megérkezett,
mint Mózes az Ígéret Föld-
jének hegyvonulatára, egyik
csúcsról lépve át a másikra.*

*Sodortatunk a VII. szimfónia
tengerhullámszásán. A mélyben
iszap-vidék hányódik, fönt
vonaglik tehetetlenségében
a rengeteg víztömeg.
...Belealszunk.
Ujjongó, súlyos elnyomatás.
...Ébredés semmi szavakra.
Beszéd. Beszéd, beszéd.
Reménytelenül sok a szó.*

✱

*A nagy zene mindig
önmaga újra s újra
megszülető liturgiája.*

Schubert-mese

A Pannon Filharmonikusoknak

*Egyszer az AZ, a Gonosz
fölkapaszkodott egy
mennyei kiszögellésre,
s megvetve vascsizmás lábát,
elrikoltotta magát:
— Na, lássuk, ki veti le
a világ fejedelmét!
Ki taszítja innen alá!*

*A háttérből, a legsoványabb
felhő mögül kiáltás
hallatszott: — Itt vagyok
én, a vesszőcske, hallgasd
csak, mitől hullasz
alá tüstént, nagyuram!*

*Schubert felhőbe rejtett
kis csapatával rázendített
ünnepi rögtönzéseire, a
kitörő öröm muzsikájára.*

*AZ sem hagyta magát.
Nagy zenei bújócška
kezdődött, Schubert,*

*a zseniális kislegény
hol itt, hol ott
bukkant föl, jobbában
a karmesteri pálcával,
baljában a madárszárny-
ként csapkodó kotta-
lapokkal, ajkán
győzelme énekeivel;*

*őt magát továbbra
sem értette a világ,
de a gyönyörűség, mit
árnyéktalan zenéje
keltett, fénykoszorúba
vonta a földet.
AZ pedig eltűnt.*